

[Inger Gautlier Schmit.]

stemmighed om ansættelse af en sådan sogne-medhjælper. Imidlertid kan man tænke sig, at der er forskellige meninger i menighedsrådet med hensyn til, hvilken person man skal vælge, og her har forslaget altså den bestemmelse, at præsten skal godkende valget, idet det i overvejende grad bliver præsten, der skal samarbejde med sogne-medhjælperen, og derfor mener vi, at det ville føre til det smukkeste samarbejde, hvis præsten på forhånd har sympati for det menneske, der vil blive ansat.

Med hensyn til de betingelser, som denne kvinde skal have for at blive ansat som sognemedhjælper, siger lovforslaget, at hun — naturligvis — skal have indfødsret og tillige en alsidig uddannelse og navnlig ved sit kristelige sociale arbejde have godtgjort, at hun har betingelser for at kunne udfylde en sådan plads. Der kræves altså ikke en teologisk embedseksamen. Det er slet ikke meningen. Stillingen er som før nævnt også honorarløst. Men man lægger vægt på, at en sådan kvinde gennem sit arbejde i en årrække i menigheden har bevist, at hun har evner til dette arbejde.

Der findes ikke så få kvinder, som har udprægede evner dertil, men da de har deres erhverv, bliver det kun i nogle fritimer og aftentimer, at de kan udføre et sådant arbejde, og det vil derfor være af værdi for sognearbejdet, at de kan ofre hele deres tid og alle deres kræfter til denne gerning; det var det, lovforslaget skulle bane vej for.

Med hensyn til uddannelse findes der iøvrigt her i landet ikke så få skoler, hvor man, hvis det ønskes, kan søge en passende uddannelse. Jeg skal her nævne menighedsskolen i Liselund, Kristeligt filantropisk Forbund, der har et kursus, menighedshøjskolen Marthabo ved Diakonissestiftelsen og eventuelt også Mariaforbundet. Der er altså sådanne frivillige skoler, hvor man tager sigte på kristeligt socialt arbejde, og hvor en uddannelse kan fås, men loven sætter ikke bestemte betingelser på dette område, idet det henlægges til menighedsrådet at træffe afgørelsen med hensyn til, om vedkommende er kvalificeret til gerningen.

Endvidere siges det i stk. 5, at en kvindelig sognemedhjælper normalt kun kan afskediges med 6 måneders varsel. For enhver, der er honorarløst, er der den mulighed, at arbejdet på et eller andet tidspunkt må op-høre. Det kan også tænkes for en kvindelig

sognemedhjælper, men normalt må dette ikke ske med mindre end 6 måneders varsel. Dog er netop ordet „normalt“ indføjjet, for at man i tilfælde af, at der har vist sig en altfor stor uoverensstemmelse, eller at vedkommende ikke svarede til forventningen, på et tidligere tidspunkt kan afbryde forholdet.

Endelig siges der i stk. 5, at menighedsrådet ved præsteskitte skal drøfte med den nye præst, hvorvidt den kvindelige sognemedhjælper skal blive i sin gerning. I stk. 3 står nemlig, at menighedsrådet skal enstemmigt gå ind for ansættelsen, og man må derfor finde, at der i konsekvens heraf, såsnart der vælges en ny præst, må finde en overvejelse sted mellem menighedsrådet og den nye præst, for at man kan komme overens om, hvorvidt sognemedhjælperen skal blive i sin gerning. Der er dog ingen tvivl om, at hun, hvis hun iøvrigt er kvalificeret og er til gavn og glæde i menigheden, med tak vil få tilslutning fra den nye sognepræst, idet det i første linie må være en meget stor hjælp for præsten i sognet at have en sådan kvindelig medhjælp.

Man kunne måske anføre den betragtning: hvorfor ikke gøre det til en sognemedhjælper i almindelighed, således at både mænd og kvinder kunne blive medarbejdere? Men hertil vil jeg sige, at livet har anvist, at det er en kvindelig hjælpe-tjeneste, der mest trænges til. Man har nemlig både diakoner og diakonisser, men man ser, at det er diakonisser, der overalt ansættes i sognemenighederne. Man har også mandlige socialrådgivere og kvindelige socialrådgivere, men de steder, jeg har hørt om, har det kun været kvindelige socialrådgivere, man ansætter. Jeg vil derfor mene, at det er heldigst, at man nu for dette nye område begrænser sig til at prøve sig frem med kvindelig medhjælp; jeg tror, at kvinden overfor gamle, syge, børn og mennesker i fængsler har ganske særlige evner til at kunne bringe netop kirken ud til folk.

Der tales om, at folk ikke mere vil gå i kirke så meget som før. Så meget mere gælder det om, at kirken kommer ud til befolkningen, netop hvor folk lever og har deres virksomhed og har deres hjem. Den kvindelige sognemedhjælper skal netop være en sådan budbringer, et led i sognearbejdet, bringe kirkens budskab ud til den jævne befolkning.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.